



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: **M. S.**
státní příslušností Ukrajina
trvale bytem U.
zastoupená JUDr. Petrem Novotným, advokátem
sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2020 č. j. CPR-31994-8/ČJ-2019-930310-V240

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 10. 3. 2020 č. j. CPR-31994-8/ČJ-2019-930310-V240 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 12 342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně JUDr. Petra Novotného, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), změněno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 16. 6. 2019 č. j. KRPA-164714-47/ČJ-2018-000022-SV, a to tak, že část výroku: „... a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 rok“ se mění a nově zní: „... a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 6 měsíců.“ Ve zbytku bylo podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobkyni podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku.

2. Žalobkyně ve své žalobě namítala, že správní orgány porušily ust. § 3 správního řádu, neboť nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Dále si dle žalobkyně neopatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí dle ust. § 50 odst. 2 správního řádu. Byla toho názoru, že postupovaly též v rozporu s ust. § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu. Poukázala na to, že v její věci již žalovaný vydal rozhodnutí (rozhodnutí ze dne 23. 4. 2019 č. j. CPR-38309-4/ČJ-2018-930310-V240), kterým zrušil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a vrátil mu věc k novému projednání. Byla přesvědčena o tom, že správní orgán prvního stupně pokyny žalovaného nerespektoval. Trvala na tom, že vzhledem k okolnostem případu a k její rodinné situaci měla být uložena povinnost opustit území dle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců. Na území České republiky má totiž celou rodinu, všichni její blízcí (její manžel, dcera a dvě vnučky) zde mají povolen trvalý pobyt. Poznamenala, že i ona měla v minulosti udělené povolení k trvalému pobytu, přičemž vůbec nevěděla o zrušení jeho platnosti, neboť nebyla informována o existenci rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu.
3. Dále nesouhlasila se závazným stanoviskem ministra vnitra ze dne 11. 12. 2019 č. j. MV-167849-2/OAM-2019. Zmínila, že na Ukrajině probíhá ozbrojený konflikt, proto se bojí návratu do své vlasti. Má strach o život, konflikt je v rozporu s jejím vyznáním. Podle jejího názoru nelze zlehčovat ani situaci v západní části Ukrajiny, neboť i tam došlo v posledních dvou letech k opakovaným násilnostem, jejichž oběťmi se stali nevinní civilisté. V její domovské zemi přetrvávají nárazové vlny konfliktu, což nadále způsobuje špatnou bezpečnostní situaci a závažné porušování lidských práv. Ukrajinu proto nelze považovat za bezpečnou zemi. Z uvedených důvodů měla za to, že její bezpečné vycestování do vlasti není možné.
4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které bylo shledáno naplnění ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Byl toho názoru, že se též vypořádal s otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobkyně dle ust. § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců. Měl za to, že se zabýval všemi skutečnostmi, které v řízení vyšly najevo, i s tím, co uvedla žalobkyně. Byl přesvědčen o tom, že v odvolacím řízení postupoval v souladu s právními předpisy. Navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.
5. Na jednání konaném před zdejším soudem dne 21. 5. 2020 žalobkyně setrvala na svých právních názorech a procesních stanoviscích. Žalovaný se z jednání omluvil. Právní

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

zástupce žalobkyně dále mimo jiné zdůraznil, že žalobkyně měla v České republice udělen trvalý pobyt, o zrušení jeho platnosti se dozvěděla až na Ministerstvu vnitra, přičemž následně s ní bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění. Připomněl, že je jí 57 let, v České republice pobývá již 18 let, žije zde se svým manželem, dcerou a vnučkami. Tito rodinní příslušníci mají v České republice udělen trvalý pobyt. Žalobkyně pečuje o domácnost a stará se o vnučky. Naopak na Ukrajině nemá zázemí. V České republice se nikdy nedopustila žádného protiprávního jednání. Již zrušení trvalého pobytu, ke kterému došlo kvůli potížím s doručováním, je pro ni dostatečným potrestáním. Právní zástupce žalobkyně konstatoval, že v daném případě by bylo namíste překvalifikování na ust. § 50a zákona o pobytu cizinců. Soud také umožnil žalobkyni vyjádřit se k věci a dále jako svědka vyslechl jejího manžela. Oba shodně uvedli, že se zde žalobkyně stará o vnučky, nedovedou si představit, že by musela na půl roku opustit Českou republiku. Žalobkyně zmínila, že nevěděla o zrušení trvalého pobytu, přestěhovala se a dopis nedostala, změnu místa pobytu šla nahlásit až po nějaké době. Právní zástupce žalobkyně trval na tom, že uložení správního vyhoštění je v tomto případě nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života.

6. Správní spis pak obsahuje zejména následující pro danou věc podstatné dokumenty: úřední záznam Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 2. 5. 2018 č. j. KRPA-164714-1/ČJ-2018-000022, rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 25. 11. 2017 č. j. OAM-1962-4/ZR-2017, oznámení správního orgánu prvního stupně o zahájení správního řízení ze dne 2. 5. 2018 č. j. KRPA-164714-12/ČJ-2018-000022, protokol o výsledku účastníka správního řízení ze dne 2. 5. 2018 č. j. KRPA-164714-13/ČJ-2018-000022, závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 23. 8. 2018 k možnosti vycestování cizince, vyjádření žalobkyně k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 5. 9. 2018, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 2. 11. 2018 č. j. KRPA-164714-33/ČJ-2018-000022, odvolání ze dne 16. 11. 2018, rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 4. 2019 č. j. CPR-38309-4/ČJ-2018-930310-V240, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 16. 6. 2019 č. j. KRPA-164714-47/ČJ-2018-000022-SV, odvolání ze dne 24. 7. 2019, závazné stanovisko ministra vnitra ze dne 11. 12. 2019 č. j. MV-167849-2/OAM-2019 k možnosti vycestování cizince, rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2020 č. j. CPR-31994-8/ČJ-2019-930310-V240.
7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
8. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 2. 5. 2018 byla vyslána policejní hlídka na pracoviště Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky na adrese Cigánkova 1861/2, Praha 4, kde se měla nacházet cizinka (žalobkyně) bez povolení k pobytu na území České republiky. Lustrací bylo zjištěno, že žalobkyni byl zrušen trvalý pobyt na území České republiky s nabytím právní moci dne 28. 12. 2017 (rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 25. 11. 2017 č. j. OAM-1962-4/ZR-2017). Následně byla žalobkyně zajištěna podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Oznámením správního orgánu prvního stupně ze dne 2. 5. 2018 č. j. KRPA-

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

164714-12/ČJ-2018-000022 bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců.

9. Při výslechu dne 2. 5. 2018 žalobkyně uvedla, že je zdravá, netrpí žádnou nemocí. Do České republiky naposledy přijela dne 13. 7. 2017 automobilem ze Slovenska. Přicestovala sem za účelem práce. V den výslechu se dozvěděla o zrušení svého pobytu, dříve o ničem nevěděla, nebylo jí známo, že by měla z území České republiky vycestovat. K jazykové zkoušce, kterou měla vykonat dne 3. 9. 2014 (Ministerstvo vnitra obdrželo materiály ze školy, kde měla žalobkyně vykonat jazykovou zkoušku, o tom, že cizinka zkoušku absolvovala, avšak neúspěšně, nebyla oprávněna prokazovat se vydaným osvědčením), sdělila, že si to už nepamatuje, zkoušku ale vykonala. Pak dostala potvrzení o vykonané zkoušce, které předložila s žádostí o trvalý pobyt. Následně čekala na rozhodnutí, do dne výslechu ji nikdo neinformoval o výsledku řízení. Dne 2. 5. 2018 se dostavila na Ministerstvo vnitra, kde zjistila, že je zde neoprávněně. V České republice bydlí u dcery, přesnou adresu si nepamatovala. Kromě dcery zde žije i její manžel, oba mají v České republice trvalý pobyt. Také zde pobývá její syn, kterému je 15 let a který ji potřebuje (ve vyjádření ze dne 5. 9. 2018 žalobkyně objasnila, že syna nemá, ale má zde dceru a dvě vnučky ve věku 12 a 15 let). Na území České republiky se nenachází osoba, vůči níž má vyživovací povinnost nebo ji má v péči. Pokud by musela vycestovat, vycestovala by, žádná překážka jí v tom nebrání. Manžel s dcerou by za ní mohli přijet. Na Ukrajině bydlí ve svém rodinném domě. Žije tam její druhá dcera, se kterou je v kontaktu. Nesdílí společnou domácnost s občanem České republiky ani Evropské unie. Žádné závazky vůči České republice nemá, nevlastní zde žádný majetek.
10. Správní orgán prvního stupně se obrátil na Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky s dotazem, zda a jakým způsobem bylo žalobkyni doručeno rozhodnutí ze dne 25. 11. 2017 č. j. OAM-1962-4/ZR-2017, popř. kdy k doručení došlo (dotaz ze dne 28. 5. 2018 č. j. KRPA-164714-19/ČJ-2018-000022). Ministerstvo odpovědělo, že žalobkyně pobývala na území České republiky od 19. 11. 2014 na základě povolení k trvalému pobytu. Dne 1. 7. 2017 bylo zahájeno řízení o zrušení trvalého pobytu, dne 25. 11. 2017 byl pobyt žalobkyni zrušen, rozhodnutí nabylo právní moci dne 28. 12. 2017. Správní orgán prvního stupně si rovněž od Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky vyžádal závazné stanovisko k otázce existence důvodů znemožňujících vycestování cizince. To bylo vydáno dne 23. 8. 2018 s tím, že vycestování žalobkyně na Ukrajinu je možné. Za účastníky správního řízení byli vzati též manžel žalobkyně a její dcera žijící na území České republiky.
11. Ve vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 5. 9. 2018 žalobkyně uvedla, že je přesvědčena o tom, že s ohledem na okolnosti případu by měla být změněna právní kvalifikace na řízení o povinnosti opustit území dle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců, neboť zde má celou rodinu, všichni její blízcí mají na území České republiky povolen trvalý pobyt. Zdůraznila, že vůbec nevěděla o ukončení svého legálního pobytu na území České republiky, nebyla informována o zrušení trvalého pobytu, rozhodnutí bylo doručeno veřejnou vyhláškou, bez faktického doručení do jejích rukou. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 2. 11. 2018 č. j. KRPA-164714-33/ČJ-2018-000022 bylo žalobkyni podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona

o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla žalobkyni podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území České republiky do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

12. Dne 16. 11. 2018 se žalobkyně proti tomuto rozhodnutí odvolala. Rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 4. 2019 č. j. CPR-38309-4/ČJ-2018-930310-V240 bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušeno a věc mu byla vrácena k novému projednání a rozhodnutí. Důvodem pro jeho zrušení byla skutečnost, že manželovi žalobkyně jako účastníkovi daného správního řízení nebylo doručeno vyrozumění o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí před jeho vydáním ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, a dále to, že správní orgán prvního stupně přezkoumatelným způsobem neodůvodnil otázku přiměřenosti dopadů rozhodnutí, zejména míru zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.
13. Při novém projednání věci správní orgán prvního stupně doručil manželovi žalobkyně a její dceři uvědomění o tom, že jsou účastníky řízení ve smyslu ust. § 27 odst. 2 správního řádu, taktéž jim doručil výzvu k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu. V písemnostech ze dne 30. 5. 2019 a 7. 6. 2019 žalobkyně trvala na svém návrhu postupovat podle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců, a to s ohledem na její rodinnou situaci.
14. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 16. 6. 2019 č. j. KRPA-164714-47/ČJ-2018-000022-SV bylo žalobkyni podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla žalobkyni podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně odvolala.
15. Vzhledem k tomu, že žalobkyně směřovala své odvolání i do obsahu závazného stanoviska vydaného v této věci, žalovaný požádal o jeho přezkoumání. Dne 11. 12. 2019 vydal ministr vnitra závazné stanovisko č. j. MV-167849-2/OAM-2019, kterým potvrdil závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 23. 8. 2018 a konstatoval, že vycestování žalobkyně na Ukrajinu je možné. Ve vyjádření ze dne 31. 1. 2020 žalobkyně nesouhlasila se závazným stanoviskem ministra vnitra, měla za to, že na Ukrajině je dlouhodobě špatná politická a bezpečnostní situace, pro kterou se obává svého návratu do domovské země. Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 3. 2020 č. j. CPR-31994-8/ČJ-2019-930310-V240 bylo podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změněno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a to tak, že část výroku: „... a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 rok“ se mění a nově zní: „... a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 6 měsíců.“ Ve zbytku bylo podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.
16. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

17. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 7. 2019 *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.*
18. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 7. 2019 *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
19. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 7. 2019 *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
20. Podle ust. § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 7. 2019 *rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá dále cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území.*
21. V daném případě není sporu o tom, že žalobkyně pobývala v České republice neoprávněně ode dne 28. 1. 2018 do dne 2. 5. 2018. Žalobkyni byla rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 25. 11. 2017 č. j. OAM-1962-4/ZR-2017 zrušena platnost povolení k trvalému pobytu a stanovena lhůta k vycestování z území do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Důvodem zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu byla skutečnost, že žalobkyně k žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu předložila osvědčení o znalosti českého jazyka, které neodpovídalo skutečnosti, neboť žalobkyně zkoušku nesložila úspěšně. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 28. 12. 2017, do dne 27. 1. 2018 tak měla žalobkyně opustit území České republiky.
22. K námitce žalobkyně, že o ukončení platnosti povolení k trvalému pobytu nebyla informována, neboť rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu bylo doručeno jen veřejnou vyhláškou, Městský soud v Praze podotýká, že posouzení řádnosti doručení rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 25. 11. 2017 č. j. OAM-1962-4/ZR-2017 není předmětem tohoto řízení. Soud není oprávněn posuzovat, zda bylo v jiném správním řízení, byť na něj řízení o správním vyhoštění navazovalo, postupováno správně při doručování rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013 č. j. 8 As 118/2012-45 či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017 č. j. 1 Azs 34/2017-33). Zdejší soud dále zdůrazňuje, že žalobkyně věděla o tom, že bylo zahájeno správní řízení ve věci zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu (oznámení o zahájení řízení jí bylo doručeno dne 15. 8. 2017), musela si být vědoma toho, že v dané věci bude vydáno rozhodnutí a bylo v jejím zájmu, aby zajistila, že jí bude možné úspěšně doručovat na nahlášenou adresu pobytu (pokud došlo ke změně místa pobytu žalobkyně, měla tuto změnu neprodleně nahlásit), o výsledek daného správního řízení se měla aktivně zajímat.
23. Zdejší soud však přisvědčil námitce žalobkyně, že správní orgány nesprávně posoudily přiměřenost zásahu správního vyhoštění do jejího soukromého a rodinného života.

Městský soud v Praze k této otázce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2017 č. j. 5 Azs 3/2017-29, ve kterém se uvádí: „Z judikatury zdejšího soudu vyplývá, že rozhodnutí o správním vyhoštění se vydá tehdy, jestliže nastane některá ze skutkových okolností předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za předpokladu, že se nejedná o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016 - 46, ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017 - 21, či ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017 - 19). Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017 - 27, dodal, že „v některých případech správní orgán na počátku nebo v průběhu řízení o správním vyhoštění skutečně dospěje k závěru, že vyhoštění osoby není možné (typicky s ohledem na nepřiměřený zásah takového rozhodnutí do jejího rodinného života). Namísto toho potom vydá rozhodnutí o povinnosti cizince opustit území dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, který stanoví: „rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá dále cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území“. Při aplikaci tohoto ustanovení však správní orgán vždy odůvodní, že v daném případě nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Jinými slovy, že nebyly naplněny podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Takovým důvodem je typicky rodinná situace cizince, z níž je patrné, že by rozhodnutí o správním vyhoštění neobstálo, neboť by představovalo nepřiměřený zásah do života cizince, resp. jeho rodiny.“ Správní orgán tedy nemůže rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, pokud by uložení takového opatření představovalo nepřiměřený zásah do života cizince. Pokud správní orgán shledá, že uložení správního vyhoštění je nepřiměřené pro jeho zásah do soukromého a rodinného života cizince, vydá rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky podle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců.

24. V nyní posuzovaném případě sice správní orgány hodnotily přiměřenost dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění podle ust. § 119a odst. 2 a § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, avšak zdejší soud se v tomto případě s jejich závěrem, že uložení správního vyhoštění je přiměřené, neztotožňuje. Na jedné straně je třeba uvést, že žalobkyně se na území České republiky nacházela cca čtyři měsíce nelegálně, k čemuž došlo její nedbalostí, kdy včas nenahlásila změnu místa pobytu, proto nebylo možné jí úspěšně doručovat, a tak se o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dozvěděla až na pracovišti Ministerstva vnitra; na straně druhé je třeba zdůraznit, že předtím zde mnoho let pobývala legálně bez jakéhokoli provinění. Na území České republiky se nedopustila žádné trestné činnosti, se správním orgánem v průběhu správního řízení spolupracovala. Podle názoru soudu dále nelze přehlédnout, že žalobkyně na území České republiky pobývala legálně řadu let (celkem se v České republice nachází již 18 let), v roce 2014 jí bylo uděleno povolení k trvalému pobytu. Je vyššího věku, je jí 57 let. Na území České republiky žije se svým manželem, dcerou a dvěma nezletilými vnučkami (12 a 15 let). Všichni její rodinní příslušníci mají na území České republiky povolen trvalý pobyt. Žalobkyně zde pečuje o společnou domácnost a podílí se na výchově svých vnuček, její manžel a dcera tak mohou pracovat bez omezení souvisejících se starostmi o nezletilé děti. Žalobkyně má v České republice vytvořené silné zázemí. Návrat do vlasti po tolika letech by pro ni i vzhledem k jejímu věku mohl být velmi náročný, nadto za situace, kdy na území České republiky zanechá svého manžela, dceru a vnučky, se kterými zde dlouhodobě pobývá. Soud dodává, že je sice pravdou, že dle protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 2. 5. 2018 č. j. KRPA-164714-13/ČJ-2018-000022 vlastní žalobkyně na Ukrajině rodinný dům, ve kterém žije její druhá dcera, to však neznamená, že by bylo možné odhlížet od délky jejího

pobytu na území České republiky, od rodinných vazeb a zázemí, které má v České republice.

25. Vzhledem ke specifickým okolnostem tohoto případu, které jsou popsány výše, soud uzavírá, že správní vyhoštění v nyní posuzované věci představuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně, přičemž podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze v takovém případě vydat rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013 č. j. 8 As 118/2012-45). Za této situace tak bylo namístě postupovat podle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců, tedy rozhodnout o povinnosti opustit území České republiky, která není na rozdíl od správního vyhoštění spojena se zákazem pobytu na území České republiky.
26. K dalším námitkám žalobkyně uvádí zdejší soud následující. Žalobkyně namítala, že správní orgán prvního stupně nerespektoval závazné pokyny žalovaného vyřčené v rozhodnutí ze dne 23. 4. 2019 č. j. CPR-38309-4/ČJ-2018-930310-V240, kterým bylo zrušeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 2. 11. 2018 č. j. KRPA-164714-33/ČJ-2018-000022 a věc byla vrácena k novému projednání. V tomto rozhodnutí žalovaný vytýkal správnímu orgánu prvního stupně, že manželovi žalobkyně jako účastníkovi daného správního řízení nebylo doručeno vyrozumění o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, a dále to, že přezkoumatelným způsobem neodůvodnil otázku přiměřenosti dopadů rozhodnutí, zejména míru zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Městský soud v Praze shledal, že při novém projednání věci správní orgán prvního stupně v souladu se závazným právním názorem žalovaného doručil manželovi žalobkyně a její dceři uvědomění o tom, že jsou účastníky řízení ve smyslu ust. § 27 odst. 2 správního řádu, taktéž jim doručil výzvu k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu. K otázce vypořádání se se zásahem rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobkyně se soud vyjádřil výše.
27. Co se týče nesouhlasu žalobkyně se závazným stanoviskem ministra vnitra ze dne 11. 12. 2019 č. j. MV-167849-2/OAM-2019 a s tím, že její návrat do vlasti je možný, Městský soud v Praze zdůrazňuje, že na Ukrajině sice probíhá ozbrojený konflikt, avšak pouze na východě Ukrajiny, konkrétně v oblasti Doněcké a Luhanské. Žalobkyně přitom pochází ze Zakarpatské oblasti z obce Danielovo, která se nachází na západní Ukrajině. Oblast původu žalobkyně tak konfliktem zasažena není. K bezpečnostní situaci na Ukrajině se v minulosti opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud, např. v usnesení ze dne 18. 4. 2019 č. j. 9 Azs 410/2018-38, ve kterém konstatoval: *„K bezpečnostní situaci na Ukrajině NSS opakovaně konstatoval, že „na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“ (viz usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, dále srov. např. usnesení ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 - 28; ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 - 69; ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 - 31; a ze dne 21. 2. 2019, č. j. 4 Azs 411/2018 - 26). Ozbrojený konflikt je navíc dlouhodobě omezen na Doněckou a Luhanskou oblast, zbytek země je plně pod kontrolou ukrajinské vlády.“* Z informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 25. 4. 2019 „Ukrajina: Situace v zemi – politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby“, která byla podkladem

pro vypracování závazného stanoviska ministra vnitra a je založená ve správním spise vyplývá, že Zakarpatská oblast je pod kontrolou ukrajinské ústřední vlády. Poslední incident tam proběhl v roce 2015. Soud dále poukazuje na to, že Česká republika s účinností ode dne 23. 3. 2019 považuje Ukrajinu, s výjimkou oblastí Luhanské, Doněcké a Krymu, za bezpečnou zemi původu (srov. ust. § 2 bod 24 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců; dokument Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky z července 2019 „Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu“). Městský soud v Praze se tedy ztotožňuje s tím, že zde nejsou dány důvodné obavy, že žalobkyni v případě jejího vycestování do vlasti hrozí skutečné nebezpečí.

28. Městský soud v Praze tedy dospěl k závěru, že správní orgány posoudily otázku zásahu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobkyně v rozporu s ust. § 174a odst. 1 a nepostupovaly v souladu s ust. § 119a odst. 2 a zákona o pobytu cizinců. V daném případě je uložení správního vyhoštění nepřiměřeným opatřením a mělo být použito ust. § 50a zákona o pobytu cizinců a žalobkyni měla být uložena povinnost opustit území České republiky.
29. Ze všech shora uvedených důvodů soud žalobě vyhověl, zrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost dle ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. a současně dle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný je podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. v dalším řízení vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku.
30. O nákladech řízení soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. a úspěšné žalobkyni přiznal jejich náhradu, a to za náklady na právní zastoupení žalobkyně ve výši 9 300 Kč za 3 úkony právní služby (převzetí věci, sepsání žaloby, účast na jednání před soudem) po 3 100 Kč a související paušální poplatky v celkové výši 900 Kč (3 x 300 Kč) dle ust. § 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d) a 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, po zvýšení o částku, která odpovídá příslušné sazbě daně, ve výši 2 142 Kč dle ust. § 57 odst. 2 s. ř. s., neboť právní zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty. Náhrada nákladů řízení tak celkem činí částku ve výši 12 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 21. května 2020

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.